

Sygn. akt: I C 724/20 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2021r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Tomasz Cichocki
Protokolant:	

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 25 maja 2021 r. w K.

na podstawie art. 15 zzs¹ pkt 2 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (j.t.: Dz.U. z 2020r., poz. 1842)

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w M. (Malta)

przeciwko A. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej A. K. na rzecz powoda (...) z siedzibą w M. (Malty) kwotę 7 537,37 (siedem tysięcy pięćset trzydzieści siedem i 37/100) złotych z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie za okres od dnia 22.12.2018r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1 942,00 (jeden tysiąc dziewięćset czterdzieści dwa) złote z odsetkami, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 724/20

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą w M. (Malta) wniósł o zasądzenie od pozwanej A. K. kwoty 7 537,37 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od dnia 22.12.2018r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu. Wskazał, że wierzycielem pierwotnym był (...) Sp. z o.o., działający pod marką handlową (...)pl. (...) wniosek pozwanej pożyczkodawca udostępnił jej kwotę 7 537,37 zł, a pozwana była zobowiązana do jej zwrotu. W związku z upływem terminu na jaki umowa została zawarta oraz brakiem uregulowania zobowiązania, kwota pożyczki wraz z pozostałymi składnikami stała się wymagalna w dniu 21.12.2018r. W dniu 01.03.2019r. pożyczkodawca zawarł z powodem umowę cesji wierzytelności, skutek czego nabyła wierzytelność przeciwko pozwanej wraz z roszczeniem o zaległe odsetki.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 23.03.2020r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie, w sprawie I Nc-e (...) uwzględnił powództwo w całości.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana A. K. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jej rzecz od powoda kosztów procesu. Podniosła brak legitymacji czynnej powoda oraz brak udowodnienia roszczenia powoda co do zasady i wysokości, ponadto podniosła zarzut przedwczesności roszczenia powoda. w toku postępowania podniosła także stosowanie przez pożyczkodawcę klauzul abuzywnych.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 21.11.2018r. A. K. poprzez wykorzystanie środków porozumiewania się na odległość zawarła z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...). Zgodnie z zapisami umowy pożyczkodawca udzielił pożyczkobiorcy pożyczki w wysokości 7 537,37 zł na okres 30 dni. Pożyczkobiorca zobowiązany był do zwrotu pożyczki w terminie do 21.12.2018r. odsetki od zadłużenia przeterminowanego miały wynosi 14% w stosunku rocznym

(dowód: wniosek o pożyczkę – k. 59, umowa pożyczki – k. 60-62).

W dniu 10.12.2018r. pożyczkodawca przełał z tytułu umowy pożyczki kwotę 7537,37 zł na rachunek w (...)PL – O. A. K..

(dowód: wyciąg z rachunku bankowego – k. 71)

W umówionym terminie pozwana nie dokonała spłaty pożyczki.

W dniu 01.03.2019r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarła z powodem (...) Ltd. sp. z o.o. z siedzibą w M. na Malcie umowę cesji wierzytelności. Przedmiotem umowy była także wierzytelność z tytułu pożyczki udzielonej pozwanej A. K..

(dowód: umowa cesji wierzytelności – k. 42-58)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zostało uznane za zasadne.

Zastosowanie do zawartej przez pozwaną umowy pożyczki mają przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1083), która dopuszcza zawieranie umowy o kredyt konsumencki (w tym umowy pożyczki) za pomocą środków porozumiewania się na odległość. Umowa o kredyt konsumencki zawierana na odległość to taka umowa, która spełnia warunki przewidziane w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta. Jest to zatem umowa, którą kredytodawca zawiera z konsumentem w ramach zorganizowanego systemu zawierania umów na odległość, bez jednoczesnej fizycznej obecności stron, z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość do chwili zawarcia umowy włącznie. Przepis art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim określa wymogi formalne umowy o kredyt konsumencki. Umowa taka powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. Wymóg wprowadzony w tym przepisie może być odczytywany przede wszystkim przez pryzmat art. 78 k.c. jako wskazanie na zwykłą formę pisemną. Oznacza to, że – przynajmniej prima facie – wymóg wprowadzony w art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim może być odczytywany jako zastrzeżenie zwykłej formy pisemnej, rozumianej zgodnie z art. 78 k.c. W literaturze silnie reprezentowane jest jednak stanowisko o konieczności interpretowania art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim w sposób szerszy, niż wynikałoby to z tradycyjnego utożsamienia "formy pisemnej" z art. 78 k.c. Rozstrzygającym argumentem w tym zakresie pozostaje treść art. 10 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z 23.4.2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.Urz. UE L Nr 133 z 22.5.2008 r., s. 66 ze zm.), zastrzegająca dla umowy kredytu, alternatywnie, zwykłą formę pisemną lub posłużenie się innym trwałym nośnikiem. Biorąc pod uwagę całkowity charakter harmonizacji oraz brak pozostawienia ustawodawcy krajowemu opcji implementacyjnej, wykładnia art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim powinna być dokonywana zgodnie ze źródłową dla niej regulacją prawa unijnego, a w konsekwencji konieczne jest odczytanie zastrzeżonego w niej wymogu pisemności w sposób rozszerzający (por. Komentarz do ustawy o kredycie konsumenckim red. Osajda 2018, wyd. 2). Wymaganie, jakie wynika z art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie

konsumenckim, trzeba interpretować przede wszystkim jako nakaz – skierowany do kredytodawcy – sporządzenia dokumentu obejmującego treść oświadczeń woli złożonych przez kredytodawcę oraz konsumenta i utrwalenia tego dokumentu w odpowiedniej formie. Wykładnia językowa art. 29 ust. 1 w/w ustawy sugeruje, że minimalną formą umowy o kredyt konsumencki jest forma pisemna, chyba że przepisy odrębne przewidują inną formę szczególną. Istotne argumenty przemawiają jednak za stanowiskiem, aby – oprócz formy pisemnej – dopuścić formę „trwałego nośnika” (zdefiniowanego w art. 5 pkt 17w/w ustawy). W szczególności przekonuje o tym wykładnia prounijną. Art. 10 ust. 1 dyrektywy (...) jednoznacznie stanowi, że umowy sporządza się w formie papierowej lub na innym trwałym nośniku. Ponadto stanowisko to wspiera wykładnia celowościowa. Aby zapewnić odpowiednią ochronę interesom konsumenta nie jest konieczna wyłącznie forma pisemna. Do ochrony takiej wystarczy zastosowanie trwałego nośnika. Wykładnia ta uwzględnia aktualne uwarunkowania społeczno-gospodarcze, które wynikają z postępu technicznego oraz potrzeb gospodarki elektronicznej, w szczególności odnośnie do umów zawieranych na odległość (por. Tomasz Czech Komentarz do art.29 ustawy o kredycie konsumenckim).

Biorąc pod uwagę powyższe argumenty należy uznać, że umowę o kredyt konsumencki można zawrzeć zarówno w formie pisemnej (z własnoręcznymi podpisami), jak i na innym trwałym nośniku. W myśl powyższej interpretacji – nie jest konieczne opatrzenie dokumentu umowy przez strony własnoręcznym podpisem albo podpisem elektronicznym. Forma, jakiej wymaga art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim (z uwzględnieniem wykładni prounijnej oraz celowościowej), jest zachowana również wtedy, gdy treść oświadczeń woli spisano na dokumencie papierowym, ale nie zamieszczono pod nim własnoręcznych podpisów albo umieszczono faksymile lub innego rodzaju podpis powielony mechanicznie. Stosownie do prounijnego oraz celowościowego kierunku interpretacji komentowanego przepisu dopuszczalne są różnorodne sposoby dochowania wymaganej formy przy zawieraniu umowy o kredyt konsumencki. Sposobem takim może być m.in. złożenie oświadczeń woli przez strony za pomocą środków porozumiewania się na odległość (np. telefonu, poczty elektronicznej), a następnie spisanie postanowień umowy na papierowym dokumencie (np. w postaci wydruku komputerowego), bez własnoręcznych podpisów.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy, dzieląc powyższą argumentację, uznać należy za niezasadne zarzuty pozwanej, iż sprawie wierzyciel pierwotny nie spełnił wymogu zawarcia umowy pożyczki (stanowiącej umowy o kredyt konsumencki) w formie pisemnej. Brak własnoręcznych podpisów stron pod przedłożoną przez powoda umową pożyczki nie uchybia wymogom określonym w art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim w zakresie zachowania formy pisemnej.

Powód na poparcie twierdzeń zawartych w pozwie przedłożył wydruk umowy pożyczki z dnia 21.11.2018r. nr (...) oraz wyciąg z konta potwierdzający przekazanie środków do dyspozycji pozwanej. Mając na uwadze powyższe oraz treść art. 243¹ k.p.c., Sąd dał im wiarę.

Co do legitymacji czynnej powoda należy wskazać, że zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W myśl art. 509 § 2 k.c. wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Natomiast stosownie do treści art. 510 § 1 k.c. umowa sprzedaży, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Należy także wskazać, że dla umowy cesji wierzytelności nie została zastrzeżona żadna forma szczególna, jednak stosownie do art. 511 k.c., jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Przedmiotem przelewu może być co do zasady wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, czyli oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia (por. wyrok SA w Szczecinie z dnia 25 marca 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 885/13, opubl. LEX nr 1461185).

Mając na uwadze przedłożoną przez powoda umowę cesji wierzytelności (k. (k. 42-58) w okolicznościach sprawy brak podstaw do kwestionowania legitymacji czynnej powoda wynikającej z nabycia wierzytelności. Wierzytelność z tytułu umowy pożyczki jest w umowie opisana, oznaczona i zindywidualizowana. Spełnia zatem wymogi art. 511 k.c. Na skutek przelewu wierzytelności doszło do zmiany strony stosunku zobowiązaniowego po stronie wierzyciela, a zatem powód jest legitymowany czynnie do występowania w procesie. Wobec tego Sąd nie uwzględnił zarzutu pozwanej o braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powoda.

Za chybiony Sąd uznał także zarzut strony pozwanej o stosowaniu w treści umowy klauzul abuzywnych. Według pozwanej, zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c., postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (tzw. niedozwolone postanowienia umowne). Zdaniem sądu, obostrzenia przewidziane powyższym przepisem nie mają zastosowania w relacji stron postępowania związanych z zawartą umową. Przede wszystkim, pozwana nie wykazała by w jakikolwiek sposób została zmuszona do podpisania umowy, była poddana bezprawnym naciskom czy wpływom w celu zaaprobowania nieakceptowanych przez nią zapisów, w tym dotyczących prowizji. W tym zakresie strona pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów wskazujących na celowe, bezprawne, podstępne działanie powoda. Z okoliczności sprawy wynika, że pozwana miała możliwość zapoznania się z treścią umowy i ją zaakceptowała. W aktach sprawy brak jest jakichkolwiek przesłanek skutkujących uznaniem, że pozwana nie była w stanie rozeznaczyć co do znaczenia podejmowanych decyzji kredytowych. Z okoliczności sprawy wynika przy tym, że kwota prowizji nie przekracza maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu obliczonych w sposób określony w art. 36a ustawy z dnia 12.05.2011r. o kredycie konsumenckim (j.t.: Dz.U. z 2019r., poz. 1083). Zdaniem Sądu nie można zatem uznać, aby wysokość prowizji za udzielenie pożyczki ustalona w sposób przewidziany przez ustawodawcę, była sprzeczna z zasadami współżycia społecznego bądź też prowadziła do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych. W ocenie Sądu brak również podstaw do twierdzenia, jakoby umowa pożyczki zawierała klauzule niedozwolone.

Mając powyższe na względzie Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę wraz ze wskazanymi w wyroku odsetkami umownymi.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 §1, 1¹ i 3 kpc, uznając, iż pozwana jako strona przegrywająca jest zobowiązana zwrócić powódce poniesione przez nią koszty procesu w kwocie 1217 zł, na które składa się opłata od pozwu w wysokości 300 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za okres od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.